

[Poul Møller.]

det ikke. Da forventningerne skulle indfries, da handlingens time var inde, forsvandt det samarbejdende folkestyres statsminister til fordel for en statsminister, der nu kan sole sig i LOs og sit partis glæde. Men til gengæld må han forstå, at spirerne til de nye perspektiver, han talte om i fjor, her i tinget er frosset ihjel. Samarbejdsmulighederne i tinget er blevet tungt belastet dels på grund af dette lovkompleks' indhold, dels på grund af den måde, hvorpå statsministeren har tvunget det igennem i tinget uden realitetsbehandling.

Det er muligvis den sammenbrudte Europapolitik, der har ført statsministeren tilbage til den linje, som hans ungdomsarbejde bar præg af. „Fremtidens Danmark“ er jo knyttet til hans navn — med rette eller urette. I det, han her tvinger igennem uden at søge et bredt forlig med op imod halvdelen af tingets medlemmer, som han kunne enes med i fjor til gavn for landets økonomi, står „Fremtidens Danmark“ atter lyslevende for os. I de jordlovsforslag, som han også har gjort sig til ét med, forstærkes indtrykket af en statsminister, der vender tilbage til den forladte ungdoms efterladte skrifter. Det er hans ret selv at vælge den politik, han vil føre. Og det har han gjort. Regeringen har en politik, men det er ikke en politik, som kan kalde på samarbejde og saglig forhandling her i tinget.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale ærede medlemmer at stemme imod forslag til lov om kollektive overenskomster ved tredje behandling. Vi ønsker ikke at stemme ved afstemningen om de af flertallet tiltrådte eller stillede ændringsforslag her ved anden behandling. Vi anser dem i og for sig for at være forbedringer ud fra vore synspunkter, men de er ikke så vidtgående, at vi mener, at vi, selv om vi stemte for dem, logisk set også skulle stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Vi vil anbefale ærede medlemmer at undlade at stemme ved afstemningen om lovforslaget angående regulering for tjenestemændene. Når vi ikke vil stemme imod det, er det, fordi vi går ud fra, at lovforslaget om kollektive overenskomster kommer til afstemning først, og har man vedtaget dette forslag med lavtlønstillæg til arbejderne, er det jo rimeligt, at de lavtlønnede

tjenestemænd får tilsvarende tillæg; derfor vil vi undlade at stemme vedrørende denne lovgivning.

Vi vil derimod stemme for lovforslaget om beregning af et reguleringspristal, da det ikke er et led i dette lovkompleks, men er en del af det forlig, vi sluttede i fjor. Det er jo karakteristisk, at nu bliver altså dette forslag sat på dagsordenen som en sidste opfyldelse af forliget, efter at det, der har bragt forligsånden fra i fjor til fuldstændigt at forsvinde fra det høje ting, er blevet vedtaget og gennemført.

Weikop: Jeg må ligesom det ærede medlem hr. Poul Møller sige, at den behandling, så indgribende lovforslag som forslaget om pris- og avancementstop og om udbyttebegrænsning — der har så stor betydning for hele det danske erhvervsliv — har fået, sandelig ikke indgyder respekt for tingets lovgivningsarbejde. Jeg er ganske sikker på, at mange uden for denne sal vil synes, at dette kan man ganske simpelt ikke være bekendt. Hvad tror man arbejderorganisationerne — og for den sags skyld også arbejdsgivernes organisationer — ville have sagt, dersom disse organisationer uden nogen forudgående forhandling pludselig var blevet præsenteret for indgreb af den art, som den højtærede handelsminister byder det danske erhvervsliv, og jeg kan med fuld ret sige hele det danske erhvervsliv? Alle de betydende organisationer inden for erhvervene mødte jo op i udvalget og tilkendegav deres opfattelse, og det er vistnok ikke for stærkt sagt, at det danske erhvervsliv følte sig svigtet af handelsministeren, der hverken havde haft føling med erhvervene forud eller gennem forslagene vist nogen forståelse af det danske erhvervslivs nuværende kår.

De fleste havde vel næppe ventet, at en minister, der kaldes minister for handel og industri, ville have svigtet erhvervene så totalt. Det, der er sket, er selvfølgelig beklageligt; men når den højtærede handelsminister søger at bibringe alle — og vel særlig erhvervene — den opfattelse, at vi, oppositionen, indskrænker vort politiske virke til angreb på regeringens forslag, og at vi ikke vil tage noget medansvar, så glemmer den højtærede minister ganske den form for forhandling, han og regeringen har